

Ը Ն Թ Ե Ր Յ Ո Ղ Ի Ն

Առաջիկայ երկրորդ հրապարակախօսութիւնս տալով տպագրութեան, մի քանի խօսք ունեմ մեծ. պ. պ. բարեկամներիս եւ հակառակորդներիս ասելու:

Անցեալ տարվայ աշխատութեանս գործի գլխին յայտնել էի որ, «ես աշխատում եմ: որքան կարողանում եմ. իրաւունք չէ իմ կարողութիւնիցս բարձրագոյնը պահանջելու»:

Ես չեմ պնդում, որ իմ կարծիքներս անսխալ են, գորա համար էլ կը խնդրէի որ, այդ սխալները ուղղվէին. հերքվէին փաստերով, այդ օգուտ էր թէ ինձ եւ թէ հասարակութեան: Բայց իմ հակառակորդներս հայհոյում են միայն, որ ոչ իրանց է վայել, ոչ ինձ օգուտ է եւ ոչ ընթերցող հասարակութեան:

Զարմանալի անձինքներ ենք մենք. փողոցումը միմեանց պատահելիս, ուր կարող ենք իրար հայհոյել. խօսում ենք